

LYNETTE NONI

Wandering WILD

A vadon ígérete

Dream
válogatás

*Egy lány, akit egy tragédia kísért.
Egy fiú, aki a megváltást keresi.
Egy vadon, amely éppoly gyönyörű,
mint amilyen halálos.*

Zander Rune Hollywood kedvence volt addig, amíg ki nem esett a pikszisből és rá nem aggatták a problémás rosszfiú-címkét. Az imidzsét rendbe kell hozni – méghozzá gyorsan –, különben elveszíti élete szerepét, és vele együtt minden álmát is.

Charlie Hart egy hétköznapi kamaszlány, aki mindent rühell, amit Zander képvisel. Azonban hála az ármánykodó legjobb barátnőjének, valamint egy nagyon rosszul időzített közösségi médiás nyereményjátéknak, Charlie most váratlan helyzetbe kerül. Egy négynapos valóságshow-kaland alatt, amit a híres túlélősztár, Rykon Hawke vezet, úgy kell tennie, mintha Zander legnagyobb rajongója lenne.

Amikor az utazásuk katasztrófális fordulatot vesz, a két kamasz egyedül marad az ausztráliai vadonban. Se Hawke, se stáb, se mentőcsapat. A fiatalok csakis úgy maradhatnak életben, ha megbíznak egymásban. De ahhoz, hogy ezt megtegyék, mindkettejüknek el kell engednie a múlt kísérteteit, hogy aztán rálelhessenek önmagukra – és egymásra.

LYNETTE NONI

ifjúsági regényeivel a The New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője. A könyveiből eddig több mint egymillió példányt adtak el huszonöttnél is több országban, szerte a világon.

Tudj meg többet a könyvről:

www.lynettenoni.com

www.facebook.com/DreamValogatatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Lynette Noni fiatal felnőttek számára írt története felpezsdíti az olvasók véré... Izgalmas olvasmány, egy remek üzenettel arról, hogy sose adjuk fel és élvezzük az életet.”

Booklist

„Szerethető karakterek, erős érzelmek és igazán vérpezsdítő kalandok élvezetes keveréke.”

Kirkus Reviews

„Amikor már végigolvastad egy szerző mindegyik könyvét, azt hinnéd, egyre nehezebb lesz meglepnie téged. Noni azonban újra és újra felülmúlja önmagát. A Wandering Wild – A vadon ígérete ugyan az első próbálkozása ebben a műfajban, mégis ott van benne minden, amit már jól megszokhattunk tőle: olyan események, amelyeknél szinte érezni a szívdobogást a torkodban, és a jelenetek, amelyek alatt szó szerint visszafojtod a lélegzeted, amíg véget nem érnek. Egy újabb ragyogó mű egy kivételes ausztrál tehetségtől.”

Goodreads

„Ez a kötet éppen olyan, amilyennek egy kalandregénynek lennie kell. Majdnem egy éjszaka alatt olvastam el, és csak azért csuktam be a könyvet, mert hajnalodott. És még mindig próbálkozom érzelmileg kiheverni – a lehető legjobb értelemben. Teljesen levett a lábamról.”

Amazon

LYNETTE NONI

Wandering WILD

A vadon ígérete

Dream
válogatás

— részlet —

Prológus

Sohasem féltem a haláltól.

Talán, mert fiatal vagyok – még mindig csak kamasz –, és tökéletes egészségnek örvendek.

Talán, mert tisztában vagyok vele, hogy a halál végül mindenkiért eljön, és felesleges rettegni az elkerülhetetlentől.

Vagy talán, mert még sohasem gondoltam bele igazán a saját halandóságomba, minekutána arra mindig is valami olyasmiként tekintettem, amin majd ráérek valamikor a távoli jövőben filózni, talán az életközepi válságom vagy valami egyéb egzisztenciális fennakadás alkalmával.

Ha tudtam volna, hogy hamarosan elveszek a vadonban és heveder nélkül zuhanok majd alá egy hatalmas vízesés tetejéről, hajszálnyira attól, hogy utolérjen a vég, talán jobban elgondolkoztam volna az életemen – és a halálomon.

De most már túl késő ezen bánkódni.

Most már túl késő. *Mindenhez.*

Mert amikor a zuhanásom végre a végére ér, és neki-csapódom a hömpölygő, jeges folyó kemény felszínének, nincs időm attól félni, hogy mi jön ezután. Még arra sincs időm, hogy meggyászoljam mindazt, amit most elveszít-

tek, az életet, amit élhettem volna, az álmokat, amiket már sosem fogok megvalósítani. Mindössze csak egyetlen gondolatra, egyetlen érzésre marad időm, mielőtt mindent elnyelne a sötétség:

Fájdalom.

Zander

Abban a pillanatban, hogy kilépek a liftből az ügynököm sokadik emeleten helyet kapó irodájába, a padlótól a plafonig húzódó ablakokon beömlő napfény úgy vág képen, mint egy pofon. A kezemet a szemem elé emelem, hogy védjem a csillogó, Los Angeles-i látképtől, és közben felszisszenek, ahogy a retinám tiltakozva égni kezd.

Egy rosszalló nyelvcsettintés köszönt, amit egy mély hang követ:

– Lehet, hogy a közmunkát letudtad, de továbbra is józannak kell maradnod. Vagy vissza *akarsz* menni a rehabra?

Hunyorogva végighordozom a tekintetemet a szobán, amíg rá nem lelek az ügynökökre, Gabriel Kingre, aki éppen a krémszínű bőrkanaapéján fetreng, és elviteles kávéspoharának pereme fölött kémlel engem.

– Nem vagyok másnapos. – Igazságtalan feltételezésétől perzsel a mellkasom, ami érzést csak még tovább súlyosbítja a büntudat, a szégyen, és – ami a legrosszabb az egészben – a gyász, amiket mind gyorsan elfojtok. – Az irodád akár egyenest a nap felszínén is lehetne. Redőnyről még nem hallottál?

– Valahogy be kell szereznem azt a drága D-vitamint – feleli Gabe, ahogy egyik sötét bőrű karját a napsugárba csúsztatja. Az ingujját könyékig tűrte, keményített galérja kigombolva, kinézete pedig rendezetlenebb, mint általában. Az sem kecsegtet semmi jóval, hogy az irodájába hívatott, mivel általában telefonon intézzük a dolgokat – főleg mostanában, hála annak, mennyire igyekszem elkerülni a lesifotósokat.

Gabe a vele szemben lévő, teljesen ugyanolyan kanapé felé int.

– Foglalj helyet, Zander!

Megindulok arra, amerre mutat, és közben igyekszem ügyet sem vetni a gyomromat szorongató, kellemetlen érzésre. Gabe nemcsak az ügynököm, hanem a barátom is. Szinte már a pótapám. Azóta támogat engem, hogy fogadásból, mindenféle tapasztalat vagy képzés nélkül elmentem egy népszerű gyerekkönyvsorozatról készülő film szereplőválogatására, és mindenki meglepetésére engem választottak ki a főszerepre. Az *Elveszett örökösök*-franchise berobbant és négy kasszasiker filmet eredményezett – engem pedig egyik napról a másikra híressé tett. Valahányszor csak szóba kerül a sztárrá válásom, a riporterek valóra vált hollywoodi tündérmeseként emlegetik, Gabe pedig mindvégig velem volt ezen az úton. Szerződések, szövegekönyvek, reklámegyezségek, interjúk, rajongók, közösségi média – egészen addig fogalmam sem volt, mégis mit művelek, amíg nem jött ő, és kezébe nem vette a dolgokat. Alig múltam tizenkettő, amikor leszerződtem vele. Most tizennyolc vagyok, és továbbra sincs halványlila gőzöm sem róla, hogy mit művelek. Viszont, mint kiderült, ez az egyetlen, amihez értek, a színészkedés. Sőt, nemcsak értek hozzá, hanem élvezem is. Amikor elhelyezkedem a karakter elméjében, attól a pillanattól kezdve, hogy a rendező elkiáltja magát, hogy „Tessék!”,

egészen addig, amíg fel nem hangzik az „Ennyi!”, úgy érzem, élek. Hogy szabad vagyok. Azon kevesek közé tartozom, akik ráleltek életük céljára, és el sem tudom képzelni, hogy bármi mást csináljak.

Talán ezért is vagyok olyan ideges, ahogy helyet foglalok Gabe-bel szemben. Mert olyan tekintettel néz rám, amit még sohasem láttam korábban – a vonásain beletörődés játszik, a szemében mély szomorúság csillog.

Szomorúság – *amit irántam érez.*

– Rögtön a tárgyra is térek – mondja Gabe, miután sosem volt az időpazarlás híve. – A stúdió azzal fenyeget, hogy talál valaki mást Titan Wolfe szerepére.

Ez az egyetlen mondat elég is ahhoz, hogy valami drága dolog halálra fonnyadjon a lelkemben.

– Már így is problémásnak címkéztek a Summerrel történetek után – folytatja Gabe, amikor pedig kinyitom a számat, hogy ellenkezzek, egyetlen pillantással belém fojtja a szót. – Az igazság nem számít, Zan. Ez itt Hollywood. – Határozott szavai ellenére a hangszíne szinte már bocsánatkérő. – Az ég tudja, megvan benned a tehetség meg a karizma, meg... nos, *minden*. Ugyanakkor viszont ellenséget csináltál magadnak a szakma egyik legnagyobb hatalmú rendezőjéből. A jó hírneved a sárban hever. Mi pedig most mentjük, ami menthető. – Sötét tekintete csapdába ejt. – Azt már tudod, hány szívesseget kellett behajtanom ahhoz, hogy egyáltalán bejuttassalak a *Titánháború* meghallgatására. Ahhoz eléggé megvillogtattad előttük a képességeidet, hogy kiválasszanak a főszerepre, de képes vagy okolni őket azért, hogy most visszakoznak? Főleg így, hogy mindennek a tetejében még rajta is kaptak, hogy bedrogozva ültél kormány mögé? Teljességgel jogukban áll szerződösszegésre hivatkozni. Őszintén, engem már az is meglep, hogy csak *fenyegetnek* azzal, hogy leváltak.

Az állkapcsomat összeszorítva kipillantok az ablak-falon, de aztán felfogom Gabe mondókájának a végét.

– Szóval... – A hangom rekedtesen szól, mire köhintek egyet, és ismét nekifutok. – Szóval csak fenyegetőznek? Ez akkor azt jelenti, hogy ténylegesen nem váltanak le?

Gabe nagyot kortyol a kávéjából.

– Még nem.

A lélegzetem hangosan kiszökik belőlem, de a megkönnyebbülésem rövid életű.

– De a helyzet nem túl rózsás, kölyök.

Gabe gyengéd hangsúlya az, ami igazán letaglóz, amittől rádöbbenek, milyen komoly is a helyzet. És ezért – meg azért, amilyen sokat jelent nekem a karrierem – kihúzom magamat és megkérdem:

– Hogy hozhatom rendbe a dolgot?

Gabe bármit mondhatna, én rábólintanék. A színészet számomra minden – ezt elveszíteni olyan lenne, mintha önmagamát veszíteném el.

Gabe megint kortyol egyet a kávéból, majd kijelenti:

– Tisztára kell sikálnunk az imidzsedet!

A homlokom ráncba szalad, hiszen ez egyértelmű.

De aztán Gabe folytatja:

– És erre mindössze csak két hetünk van.

A szívem kihagy egy ütemet.

– Két *hetünk*?

Gabe bólint, majd leteszi kávéját a kettőnk közt lévő, apró asztalra, és helyette a tabletjét veszi a kezébe.

– Val megpróbált a producerek lelkére beszélni, amíg te oda voltál...

Mindezt úgy mondja, mintha vakációzni mentem volna, nem pedig a bíróság által kiszabott rehabot és közösségi munkát teljesítettem volna – mindkettő kis körmös volt ahhoz képest, amit kaphattam volna.

– ...de már nagyon be akarják izzítani a kamerákat, ami azt jelenti, hogy ha új színészt akarnak a szerepre, azt már tegnap el kellett volna intézniük. A két hét volt a legtöbb, amit ki tudott harcolni, de közben figyelmeztetett, hogy gyakorlatilag egy kisebb csodát kell majd összehoznod ahhoz, hogy meggyőzd őket, tartsanak meg.

Előrehajolok és megdörzsölöm az arcomat. Valentina Martínez – a *Titánháború* rendezője – az egyik legnagyobb támogatóm, és mellette az egyik oka annak, hogy egyáltalán megkaptam annak a produkciónak a főszerepét, amit a média, bár a forgatás még kezdetét sem vette, máris „az évtized filmjeként” emleget. Valt nem érdeklik a pletykák – őt csakis a kreatív víziója érdekli. Mint kiderült, alig vetett egy pillantást a próbafelvételre, máris ráparancsolt a szereposztó rendezőre, hogy hívjon vissza engem egy kémia-próbára a női főszereplővel, Titan romantikus partnerével. Akkoriban még nem tudtam, de én voltam az egyetlen színész, akinek a visszahívását Val személyesen kérte. A kezdetektől fogva bennem látta Titan Wolfe-ot. Ha elveszítem a szerepet, az őt majdnem annyira össze fogja törni, mint engem.

De csak majdnem.

– Vetettek fel valamit, hogyan... bizonyíthatnék? – kérdezem Gabe-től, belegabalyodva a szavaimba. Hogyan mutathatnám meg, hogy nem az az ember vagyok, akinek gondolnak, miközben az egész világ azt hiszi az igazi valómnak?

– Semmi specifikusat – feleli Gabe, ahogy végighúzza kezét a tabletjén. – De Val és én hosszasan elbeszélgettünk a dologról, és, nos... – Rábök a képernyőre, majd ismét felnéz rám. – Lenne egy ötlete.

Noszogatására az iroda azon vége felé fordulok, ahol egy televízió áll a falon – a képernyőkímélő éppen homokos partot nyaldosó hullámokat mutat. Gabe még egyszer

rábök a tabletre, mire a hullámokat felváltja egy felvétel egy kék kanapén ülő kiskamaszról, aki éppen bájosan kacag azon, amit a riporter mondott. A felvétel le van némítva, de úgy emlékszem erre a napra, mintha csak tegnap történt volna.

Az a fiú én vagyok, négy évvel ezelőtt, a második *Elveszett örökösök*-film sajtóturnéján. Éppen csak betöltöttem a tizennégyet, és hála az első film sikerének, a világ összes nagyobb talkshow-ja meghívott, az esetek többségében csak engem egyedül, de néha együtt a szereplőtársaimmal.

A tekintetem továbbra is a képernyőre szegeződik, ahogy az interjú megy tovább. Alig tudom elhinni, milyen ártatlannak tűntem még akkoriban. Milyen... *családbarát*nak. Furcsa érzés magamat nézni – szinte már olyan, mintha valaki más lenne a képernyőn. Egy kölyök, aki furcsa, ezüstös hajának egyetlen lebbenésével és rikító, kék szemének egyetlen jól időzített, egyenesen a kamerának szóló kacsintásával képes megnyerni magának a közönséget. Majdnem felhorkantok, ahogy nézem, amint igyekszik elbájosolni a nézőket, de aztán sikerül ellenállnom a kísértésnek. Részben azért, mert tisztában vagyok vele, Gabe milyen feszült, rezzenéstelen tekintettel vizslat, részben pedig azért, mert túlságosan lefoglal, hogy leküzdjem a megannyi figyelmemért viaskodó érzelmet. Semmi értelme, hogy *önmagamra* irigykedjek, ám jelen pillanatban mégis ez bugyog bennem a leginkább.

– Azt kell elérnünk, hogy valahogy visszatérj ehhez – mondja Gabe. – Vagy ennek egy idősebb, kifinomultabb verziójához. – Megállítja a felvételt, pont, amikor a tizennégy éves énem éppen olyan ragyogón vigyorog, hogy képes lenne világszerte minden szívet megolvasztani. – Újra meg kell ragadnunk az emberi oldaladat. Azt az ártatlanságot, őszinteséget, belülről fakadó jóságot, aminek hála beléd habarodtak az emberek. Ezt kell mindenkinek

megmutatnunk; azt akarjuk, hogy ismét *téged* lássanak, nem pedig „Zander Rune-t, Hollywood rosszfiúját”.

A titlustól feláll a szőr a nyakamon.

– Én nem...

– *Tudom*, Zander! – vág Gabe a szavamba, ahogy lassan elveszíti a türelmét. – Csakhogy nem engem kell meggyőznöd.

Idegesen kifújom a levegőt, és közben emlékeztetem magamat, hogy Gabe éppen segíteni akar.

– Azt mondtad, hogy Valnak van egy ötlete? – A tévéképernyő felé intek. – Mi köze ennek ahhoz?

Gabe idegesen mocorogni kezd ültében, ami engem is idegessé tesz, majd előretekeri a felvételt, és ismét megállítja, amikor a riporter felfed egy még fiatalabb énemről készült fotót – a képen hétéves vagyok, és éppen térdig merülve állok egy bugyogó patakban, a kezemben horgászbottal. A fényképezőn volt időzítő, úgyhogy anya és apa is még időben beállt, a karjukat körém fonják, mindhárman szélesen mosolygunk.

Tudatában annak, hogy árgus szemekkel figyel, a vonásaimat megzabolázva fordulok ismét Gabe felé. Emlékszem rá, miért mutatta be a riporter pont ezt a képet, mint ahogy annak a beszélgetésnek is emlékszem minden egyes szavára, ami azután következett, hogy a fickó megosztotta azt a világgal. Amit nem értek, az az, hogy Gabe miért hozta fel ezt most.

– Az előbb hazudtam – ismeri be. – A dolog gyakorlatilag az én ötletem, nem Valé. Viszont tényleg segítséget kértem tőle, miután szorít minket az idő, neki meg vannak olyan kapcsolatai, amik segítségével össze tudja hozni az egészet. Már korábban is dolgozott a fickó produkciós csapatával, úgyhogy ki tudja kerülni az adminisztráció-hegyeket, és még azelőtt be tudja izzítani a dolgot, hogy lejárna a két hét.

Gabe elhallgat, mintha csak a válaszomra várna, de tőlem mindössze csak annyira futja, hogy azt visszhangzom:

– A *fickó* csapatával? – A zavarom egyértelmű. – *Kinek* a csapatával? *Miről* van itt szó?

Gabe nem válaszol rögtön, hanem előbb felhörpinti kávéjának maradványait.

– Szóval, van ez az ötlet... ami nem fog tetszeni.

A hangjában bujkáló habozás elég ahhoz, hogy felkészüljek a legrosszabbakra, főleg, hogy mielőtt folytatná, még sóhajt is egyet, hosszan és hangosan.

– Túlságosan tehetséges színész vagy ahhoz, hogy a stúdió – és a nagyközönség – ne kezdjen kételkedni, hogy nem csak kamuzol-e, hogy visszaküzdd magadat a kegyeikbe, ami azt jelenti, hogy szükségünk van valakire, aki kihozza belőled azt az énedet, akit látni akarnak. Aki majd emlékezteti őket, hogy még mindig ugyanaz a srác vagy, aki előtt térdre borult a világ, és hogy a közelmúltbeli botrányaid nem többek múltó megingásnál. Aki majd segít bizonyítani, továbbra is megérdemled, hogy beléd fektessenek és csodáljanak.

A testem minden egyes izma megfeszül.

– Amikor azt mondod, szükségünk van „valakire”, mire gondolsz pontosan? – Felidézem, hogy egy produkciós csapatot is említett, mire óvatosan megkérdezem: – Ki mást rángattál még bele ebbe az imidzsmentő tervbe?

Gabe szája erre lassan vigyorra húzódik, ami rögvést megkongatja a fejemben a vészharangot.

– Ez teszi csak igazán zseniálissá az ötletemet. – Megint nekiáll a tabletjét böködni. – Senki sem mondhatja majd, hogy megbundáztuk a dolgot, mert senki sem lesz „bele-rángatva”, hacsak az illető úgy nem dönt. És amennyiben egy pár napig észnél maradsz, és a lehető legjólneveltebb formádat hozod, a kéthetes határidőd végére pont ki is evickélsz majd a mélyvízből.

Most aztán minden eddiginél jobban össze vagyok zavarodva, de Gabe szúrós pillantására lenyelem a kérdéseimet, és várom, hogy magyarázattal szolgáljon. Ezúttal nem vetíti ki a tabletjét a tévére, hanem annak képernyőjén otthagyja a családom egyetlen kempingtúráján készült fotót. Rá kellett volna döbbernem, hogy ez egy intő jel, Gabe módszere arra, hogy enyhítse a csapást, amit az okoz majd, amit készül felfedni előttem, de soha eszembe sem jutott volna, hogy pont ez a kép adott ötletet neki arra, hogyan is mentse meg a karrieremet. Helyette a felismerés tehervonatként csapódik belém, amikor Gabe felém fordítja a tabletjét.

A tekintetem végigsuhan az előfoglalmazott sajtóközleményen, mire mindössze csak arra vagyok képes, hogy halkán elkáromkodjam magamat, mivel Gabe-nek két dologgal kapcsolatban is igaza van:

Az ötlete *valóban* zseniális.

És teljes szívemből gyűlölöm.

Charlie

Negyven méter mély álmomból Randy Newman *You've Got a Friend in Me**-jének szívhez szóló szövege ébreszt, aminek refrénje egyre hangosabb és hangosabb lesz, míg nem az oldalamba fordulok, és vakon tapogatózva az éjjeliszekrényemen lévő telefonom után nyúlok. Nem kell a képernyőre néznem ahhoz, hogy tudjam, ki hív – ez a csengőhang egyedül egy embernek jár ki.

A torkomban dobogó szívvel fogadom a hívást.

– Em? – krákogom. – Jól...

A fülemben éles visítás hasít, mire felszisszenek, ugyanakkor viszont hallatára az aggodalmam is elillan. A visítás jó. Ember hallgatása az, amitől megtanultam tartani, bármennyire is ritkán fordul elő a legjobb barátnőm esetében manapság – hála az égnek. Azonban megkönnyebbülésem ellenére, amikor csipás szemmel az óra felé pillantok, és látom rajta, hogy hajnali kettő múlt, olyan hangosan felnyögök, hogy azzal Emberbe fojtom a visongatást.

* Randy Newman dalának magyar változata: Vár rád egy jó barát (Toy Story).

– Hajnalok hajnala van – mondom rekedten, ahogy a hangomat még mindig átjárja az álom. – Mi a franc, Ember?

– L.A.-ben nem! – kiáltja érthetetlenül, továbbra is elég magas hangon ahhoz, hogy azt a szomszédos megyék összes kutyája hallja. – Most pedig húzd ide a sejhajodat... be kell küldenünk a jelentkezésünket!

Leteszi a telefont, én meg csak pislogok a szobám sötétjében. Mindössze csak annyit tudok, hogy szólítottak, és ha záros határidőn belül nem mászok ki az ablakon, Ember fog megpróbálkozni azzal, hogy bemásszon ide. Így hát ismét nyögve egyet – ezúttal beletörődően –, kikecmergek az ágyból, és a telefonom zseblámpa funkcióját használva nekiállok felkutatni az imádott rózsaszín báránybőr belebujós cipőmet.

Magamban átkozva a napot, amikor Ember Ashley a szomszédba költözött – aztán meg magamat, hogy ilyen hálátlan dolgok jutnak az eszembe –, az ablakomhoz botladozom, és kinyitom. A kora szeptemberi, csípős levegő nekem csapódik, mire kiráz a hideg. Vágyakozva pillanatok vissza az ágyamra. De aztán látom, hogy Ember kidugja fejét a saját ablakán, intve nekem, hogy siessek.

A drága alvást tőlem ellopó legjobb barátnőmön morgolódva óvatosan átmászok az ablakpárkányon, mígnem már a házaink közt hídként funkcionáló gumifa vaskos ágán egyensúlyozok. Az eukaliptuszillat eléggé beizzítja az érzékeimet ahhoz, hogy egy kicsit magamhoz térjek – amit pluszba még megsegít a talpam alatt tátongó, kétemeletnyi mélység –, mire pók módjára elmászok az ablakomtól Emberéig, majd belendülök a meleg fényben fürdő szobájába.

– Minden egyes nappal egy kicsit jobban utállak – mondom neki, ahogy megindulok egyenest az ágya felé, és levetem rá magamat.

– Szerencsére mellette rettenetesen imádsz is, úgyhogy beletelik majd még egy kis időbe, hogy teljesen megutálj – vág vissza, ahogy ledobja magát mellém.

Vetek felé egy szúrós pillantást, de ilyen ragadós boldogsággal szembekerülve képtelen vagyok sokáig fenntartani a morcoságomat. Még sohasem ismertem Emberhez fogható személyt, olyasvalakit, aki, nem számít, mit hoz az élet, valahogy mindig képes meglátni a dolgok napos oldalát. Gyönyörű egy dolog ez – és kimerítő is.

– Nagyon ajánlom, hogy jó oka legyen annak, hogy így éjnek évadján iderángattál – figyelmeztetem, miközben a haragos tekintetem úgy siklik le róla, mint olaj a vízről.

– Nemcsak, hogy jó okom volt – feleli, ahogy a laptopja után nyúl és megnyitja a böngészőt –, hanem a lehető *legjobb*.

Miközben várja, hogy betöltsön az oldal, én körbepilantok a szobájában, ami éppen olyan ismerős számomra, mint a sajátom – különbség is alig van köztük. Az ő falai világos rózsaszínűek, míg az enyémeek halványsárgák, de azokat mindkét helyen tíz együtt eltöltött év emlékeiről készült fotók borítják.

Ember még totyogós volt, amikor Ashley-ék Új-Zélandról Ausztráliába költöztek, azonban a szomszédba csak közvetlenül a nyolcadik születésnapom előtt érkeztek, amikor a sydney-i, nagyvárosi életüket a mi tengerparti kisvárosunk békéjére és csendjére cserélték. Sosem leszek képes kellőképpen köszönetet mondani nekik a döntésükért, mivel képtelen vagyok elképzelni, milyen lenne az életem Ember nélkül. Hogy mi miken mentünk át együtt... Tudom, hogyha nem vagyunk ott egymásnak, egyikünk sem húzta volna mostanáig.

Most a barátnőmre nézve ügyet sem vetek a magukat a gondolataim közé küzdeni próbáló, sötét emlékekre, és helyette inkább az Ember barna szemében csillogó izga-

lomra összpontosítok. Az arca ki van pirulva, rövid, fekete haja pedig kiáll rikító rózsaszín, kötött sapkája alól, aminek látványára melegség önt el – az a szín olyan tökéletesen Ember –, miközben ezzel egy időben a gyomromat múltbéli rettegés kezd szorongatni tőle. Azonban száműzőm a félelmeimet, mivel tudom, hogy azok nem többek kísérteteknél.

Kényelmesebb testhelyzetbe helyezkedem, majd finoman összerezzenek, amikor megpillantom a tükörképemet az Ember ágyával szembeni tükörben. Nem a kényelmes flanelpizsim az, ami meglep, még csak nem is a bőröm, ami kifejezetten sápatag így, a tél után. Nem, ez az a fajta sokk, ami az elmúlt pár nap folyamán gyakran elkapott, valahányszor csak megláttam magamat – vagyis pontosabban a hajamat. „Galaxis”, így nevezik: a kék, a lila és a magenta rózsaszín keveréke. Azt hittem, gyűlölni fogom, de az sem számít, ha így lett volna, mert három évvel ezelőtt egyezséget kötöttem Emberrel, miszerint ő választhatja ki a hajszínemet, valahányszor csak eljön az ideje egy egészségügyi vágásnak. Már rég megtanultam elengedni a félelmeimet, főleg annak tudatában, hogy milyen sokat jelentett neki az egyezségünk akkoriban. És bár azért volt pár igazán hajmeresztő haj-kalandunk, valahogy mindig sikerül találnia valamit, ami jól áll. És bár a jelenlegi frizurám csak úgy vonzza a figyelmet, tény, hogy kész csodát művel a szememmel – hála neki, a ködös, kékesszürke szemem szinte már túlvilági lilának tetszik.

De ettől függetlenül azért kell majd egy kis idő, hogy hozzászokjak.

– Oké, szóval, ne akadj ki! – szól Ember, ismét megragadva a figyelmemet, ahogy a weblap végre betölt. Ez az öt szó elég ahhoz, hogy gondolatban sóhajtsak egy nagyot; ez a sóhaj pedig hallhatóvá is válik, amikor az arcomba tolja a laptopot és rámutat a képernyőre.

Azon olyasvalaki képe virít, aki túlságosan is ismerős számomra – és az egész világ számára. Egy lehetetlenül kék szempár a túlságosan tökéletes arcon, olyan kócosan beállított jeges, ezüstsín haj, hogy az szinte már úgy fest, mintha *nem* is lenne beállítva, és egy olyan test, ami láthatóan számos személyi edző munkáját dicséri.

Zander Rune: a lenyűgöző színész és igazságtalanul gyönyörű hollywoodi rosszfű.

Már három hónapja nem láttam róla friss képet, de ez a három hónap csak még vonzóbbá tette – bármennyire is hihetetlennek tűnik ez. Ahelyett, hogy elismerném, elnyomom a lomhán forrongó haragomat, és kimondom az első dolgot, ami az eszembe jut:

– Mindig is úgy nézett ki, mint egy animekarakter, de a dolog már kezd nevetséges lenni.

Ember már éppen legörgetné az oldalt, de eléggé meglepem ahhoz, hogy megdermedjen, és eleresszen egy elfojtott kacajt.

– Hogy mégis *hogyan* néz ki?

– Ó, kérlek, mintha te nem látnád! A haja, a szeme, a... – az arca és a teste felé intek, miután nem akarom hangosan dicsérgetni – ...*mindene*. Nem tűnik valós embernek.

– Még csak nem is nézel animét – szól Ember még mindig nevetve.

– Nem számít. Guglizd csak ki! – mondom neki. Közlebb húzom magamhoz a laptopját, nyitok egy új lapot a böngészőben, bepötyögöm a keresősávba, hogy *ezüst haj kék szem anime fű*, majd győzedelmes hangot hallatok, ahogy betöltenek az eredmények. Zandert bármelyikükhez hasonlíthatnánk, de rögtön ki is szúrom a tökéletes példát. – Tessék. Ő itt ni! Satoru Gojo. Megmondtam.

Ember oldalra dönti a fejét.

– Miért van rajta szemkötő?

– Csak nézd azokat a képeket, amiken nincs szemkötő! – Rákattintok az egyikre, hogy kinagyítsam. – Szakasztott Zander Rune.

– Meg mellette baromi szexi.

Ezúttal én kezdek majdnem fulladozni a nevetéstől.

– A pasi egy rajzolt karakter.

– Mintha te még sohasem habarodtál volna bele egyetlen Disney-karakterbe sem! – forgatja a szemét Ember.

– Robin Hood? Szimba? Ők még csak nem is *emberek*, és mégsem tagadhatod, hogy szexik.

– A *személyiségük* volt...

– És Flynn Riderbe meg Li Shangba bele se menjünk.

– Álmodozva felsóhajt. – Micsoda pasik!

Vetek felé egy hitetlenkedő pillantást.

– Néha komolyan aggódom érted.

Ember elvigyorodik, és dob felém egy pusztit, majd nekiáll áttekerni még pár képet.

– Ha ilyen pasik vannak bennük, akkor komolyan neki kell állnom animéket nézni – motyogja, de aztán kihúzza magát, a homloka pedig ráncba szalad. – Nem, nem hagyom, hogy eltereld a figyelmemet. Ez *fontos*.

Ember visszatér arra az oldalra, amin ott virít Zander fotója, azonban ezúttal eléggé leteker ahhoz, hogy lássam, *miért*. A szöveg félkövér betűkkel van szedve, harsányan hirdetve a bulvároldalon, hogy:

NYERJ EGY KALANDOT ZANDER RUNE-NAL!

– Te képes voltál ezért felébreszteni?

Bosszúságom ellenére nem vagyok meglepődve. Ha Zander Rune-ról van szó, Ember pont olyan, mint a legtöbb korunkbeli lány – és a nálunk fiatalabb... és idősebb lányok... és sok fiú és genderqueer személy is, ha már itt tartunk. Zander igazi hollywoodi ikon. Egykoron én is

azok közé tartoztam, akik bálványozták őt. Színtisztán emlékszem rá, amikor tizenkét évesen a moziban ülve néztük Emberrel az első *Elveszett örökösök*-filmet, aztán, amint kezdetét vette a stáblista, rohantunk ki a pénztárhoz, hogy vegyünk még két jegyet, hogy aztán újra végigülhessük. Most, öt évvel később, még mindig emlékszem minden percére annak a napnak – és annak a filmnek, ami nyomán az egész világ belehabarodott az amerikai szívtipróba.

Égészen három hónappal ezelőttig én voltam Zander egyik legnagyobb rajongója. De aztán a srác betöltötte a tizennyolcat, és hozott pár olyan döntést, ami számomra menthetetlenül bemocskolta az imidzsét. Az összes szokásos médiabotrányt hozzá lehetett kapcsolni a nevéhez, de mindegy, hogy ezeknek volt-e alapja, vagy sem, mivel nem azok vetettek véget csillogó szemű, rajongói naivitásomnak. Zander alig négy hónappal volt idősebb nálam, úgyhogy nagyon is át tudtam érezni kamaszkori hülyeségeit, és semmi jogom nem volt ítélkezni felettük.

De aztán egy fa köré csavarta a flancos kocsiját, és míg ő csodával határos módon egy karcolás nélkül megúszta a dolgot, a rutin teszt kimutatta, hogy bedrogozva vezetett – *ez* pedig olyasvalami, amit képtelen voltam megbocsátani. A tetteivel veszélybe sodort másokat, és mégis, hála a sztárságának, csak pár órányi közmunkára, meg egy röpke rehab-kezelésre ítélték. Azóta a nap óta minden csepp, Zander Rune iránt érzett imádatom elillant. Örökre.

Ember megértette ezt – mindenkinél jobban. És egészen ma estig tiszteletben is tartotta kimondatlan vágyamat, hogy soha többé még csak szóba se hozzuk a srácot, akkor is, ha ő maga nem is olyan titkolt módon továbbra is a rajongója maradt. Ember szabadon csodálhat bárkit, akit csak akar – természetesen –, de ez a nyერeményjá-

ték... Ezt nem értem. A zavarom pedig egyre csak nő, ahogy nekiállok elolvasni a részleteket.

– Ezt nem gondolhatod komolyan – mondom érzelmentes hangon. Ember szinte fel-le ugrándozik mellettem, az arca ragyog az izgalomtól.

– El tudod *képzeln*i? – kiáltja, ahogy leveti magát a párnáira. – Egy négynapos vakáció Zander Rune-nal!

– Vakáció? – Az apróbetűs rész felé bökök. – Elolvastad te ezt egyáltalán?

– Ő és én, egyedül, kilencvenhat teljes órára – folytatja vágyakozva, rám ügyet sem vetve.

Csettintek egyet az üveges tekintete előtt.

– Föld hívja Embert. Mondd csak, elolvastad te ezt?

Ember pislogva visszatér a szobába, majd ismét kihúzza magát, és lelkesen bólint.

– Minden egyet szavát.

– Akkor tisztában vagy vele – mondom, összegyűjtve minden türelmemet –, hogy a győztes *nem* lesz egyedül Zanderrel. És nem is valami lazulós vakációt ajánlgatnak, pont ellenkezőleg.

A nyereményjáték nemcsak a színésszel ígér kalandot, hanem mellette Rykon Hawke-kal, a *Hawke Vadvilága* című túlélős valóságshow sztárjával is. A pasi kész legenda. A karrierjét parkórként kezdte a kanadai Sziklás-hegységben, majd megalapította az elsőt a világszerte megtalálható, számos vadonbeli túlélőtábora közül, amiket leginkább rehabilitációs programokhoz használnak, azonban számos iskola és egyéb szervezet is a kuncaftjai közé tartozik. Innen aztán jött a televízió, ahol pillanatokon belül húzónév lett, hála azon képességének, hogy különböző kalandjaival magával ragadja a közönséget – legyen szó arról, hogy pusztá kézzel mászik meg függőleges sziklafalakat, sivatagokon küzdi át magát, vagy kinn ragad az óceán közepén. Hawke minden egyes új

epizódban egy, az isten háta mögötti helyre invitálja a nézőket, ahol aztán pár napig, esetenként pár hétig mindent átvészel. A *Hawke Vadvilága* durván extrém egy műsor, és bár ezer örömmel nézem, közben egyre csak az jár a fejemben, hogy a pasi maga nem lehet egészen százas, hogy képes ilyen lelkesen táncba menni a halállal.

...És a legjobb barátnőm, úgy tűnik, el akar menni egy kis kirándulásra vele és Zander francos Rune-nal.

– Nem mintha emlékeztetőre lenne szükséged, de te és a természet nem alkottok valami jó párost – jelentem ki, francba a finomkodással. – Még egyetlen éjszakát sem bírál ki sátorban, a saját hátsó kertedben, a tizenharmadik születésnapjaid zsúrodon.

– Akkor volt egy szúnyog a sátorban – védi magát –, ami kipécézett magának engem.

Hacsak a verseny győztesét nem valami kietlen, jeges sivatagba küldik, akkor minden bizonnyal vagy *egymillió* szúnyoggal kell majd szembenéznie az illetőnek. Azonban nem is vesződöm azzal, hogy erre rámutassak, hanem helyette így folytatom:

– És ha megnyered ezt a díjat – már ha ezt lehet egyáltalán annak nevezni –, akkor négy napra kiküldenek téged a semmi közepére. Tisztában vagy azzal, hogy ez mit jelent?

Ember szélesen elmosolyodik.

– Azt, hogy Zander négy napon keresztül csakis rám fog figyelni, miután nem lesz ott semmi más, ami elvonhatná a figyelmét?

Megrázom a fejemet – nem tudom eldönteni, hogy most direkt adja a hülyét, vagy csak engem próbál felidegesíteni a móka kedvéért.

– Azt jelenti, hogy búcsút mondhatsz a vízvezetékeknek: nem lesz sem vécé, sem zuhany, sem semmilyen csapvíz. Azt jelenti, hogy kinn kell majd aludnod a szabadban,

ahol mindenféle bogarak másznak majd rád, nem számít, hogy esik, fúj, vagy süt a nap, miközben eheted azt, ami Hawke szerint segít megőrizni az erődet – ami minden bizonnyal valami undorító lesz, mondjuk vergődő kukacok, vagy halott madarak, vagy nyúlbelőségek. Attól függően, hogy hová mentek, még az is meglehet, hogy kénytelen leszel meginni a saját pisidet. És nem számít, hol köttök ki, több órányi túrázásra és mászásra és arra számíthatsz, hogy úgy kell majd viselkedned, mintha belevesztél volna a vadonba, mivel pontosan ez fog történni: *Bele. Fogsz. Veszni. A. Vadonba.*

Ezúttal Ember rázza a fejét.

– Nem fogunk *beleveszni*. Csak... barangolunk. Céllal.

– A tekintete ismét elfátyolosodik. – És mindez amúgy mit sem számít, mert Zander Rune-nal leszek.

Uram az égben, én mindjárt kitekerem a legjobb barátom nyakát!

– Térj már észhez, Em, és gondolkodj már egy kicsit! Nem hiszem el, hogy képes vagy fontolóra venni ezt.

Ember végre magához tér.

– Hát persze, hogy nem veszem fontolóra.

A feszültség elszáll a vállamból. Mígnem...

– Nem kell fontolóra vennem, mert már neveztem is. Most pedig te jössz. Utána meg segíthetsz nekem még pár száz új kamu e-mail-címmel is jelentkezni, hogy nagyobb esélyünk legyen nyerni.

– Kérlek, mondd, hogy csak viccelsz! – mondom erőtellenül, miután egy pár másodpercig csak nézem őt tátott szájjal, mint egy partra vetett hal.

Ember megpaskolja az arcomat.

– Ne aggódj, Charlie Maci! Ha te nyersz, majd átveszem a helyedet, oké?

Nem oké. Ebben semmi sem *oké*. És bár tudom, hogy Ember elevenen megnyúzna, ha bármi valós ellenérvet

– olyat, aminek semmi köze sincs Zanderhöz, bár a pasi már önmagában is nyomós ok arra, hogy az ember *ne* vegyen részt ebben az egészben – is fel mernék hozni az el- len, hogy elinduljon valami vakmerő kalandra, továbbra is azt kívánom, bárcsak lenne rá valami mód, hogy fino- man visszahúzzam őt a valóság talajára. Azonban a ba- rátnőmet és a belőle áradó fényt nézve egyszerűen nincs szívem emlékeztetni őt mindazon okokra, miért is nem vehet részt a túrán, akkor sem, ha valami csodának hála megnyerné a versenyt.

Helyette kötelességtudón kitöltöm az online jelentke- zési adatlapot, megadva a személyes adataimat, miközben gondolatban emlékeztetem magamat, hogy majd jelent- kezzek le arról a halom spamról, ami ezek után el fogja önteni a fiókomat.

Aztán a következő pár órát azzal töltöm, hogy ásítózva hozom létre sorban a kamu e-mail-címeket, majd újra és újra kitöltöm az adatlapot, egészen addig, amíg már sem én, sem Ember nem vagyunk képesek akár csak egy má- sodperccel is tovább nyitva tartani a szemünket.

Ahogy a látóhatár szélén megjelennek a hajnal első su- garai, visszamászom a saját hálósobámba – ahhoz is alig van erőm, hogy becsukjam az ablakot, mielőtt bezuhanok az ágyamba, és rögvest el is alszok. Az utolsó gondolatom, hogy remélem, amikor felébredek, kiderül, hogy ez az egész éjszaka csak egy álom volt, amire aztán soha többé még csak nem is kell majd gondolnom.